

Arrest

nr. 83 442 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van haar voogd en van haar advocaat M. FRERE, loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent minderjarig. Volgens uw relaas bent u een Bengaal afkomstig uit Kotwalpur te Sylhet District in Bangladesh. In Kotwalpur woonde u samen met uw vader en uw moeder. U had geen vaste woonplaats in Kotwalpur. Uw vader was loonarbeider en wanneer hij veranderde van werkgever, verhuisde u en uw moeder mee. Toen u elf jaar was verhuisde u samen met uw ouders naar Moskapur te Sylhet District. In Moskapur hadden jullie ook geen vaste woonplaats. U ging naar school en u speelde voetbal. Omdat u groot en sterk bent wilden de twee grote politieke partijen in Bangladesh, Awami League en BNP (Bangladesh Nationalist Party), u inlijven als toekomstig leidersfiguur. U weigerde steeds. De mensen van Awami vertelden u dat ze wraak zouden nemen. Op 16 december 2009, u was toen bijna vijftien jaar oud, werd het onafhankelijkheidsfeest gevierd in Bangladesh. Tipu, een leider van Awami League, organiseerde voor die gelegenheid een voetbalwedstrijd tussen BNP en Awami League. U was ook aanwezig tijdens die wedstrijd. Tijdens die wedstrijd braken er gevechten en

rellen uit tussen BNP en Awami League. U verliet de plaats van het onheil net voordat de gevechten helemaal uitbarstten. Tipu geraakte gewond in deze gevechten en werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar stierf hij. Toen u na de wedstrijd thuis kwam vertelden uw ouders dat de politie op zoek was naar u en dat er een rechtszaak tegen u opgestart was. Uit angst sliep u die nacht in de wildernis. De volgende dag, op 17 december 2009, kwam u terug naar huis en sliep u heel de dag. Op 18 december 2009 hielp u in de voormiddag uw vader met zijn werk en in de namiddag ging u naar de moskee. Toen u buitenkwam uit de moskee werd u langs achter aangevallen door vier of vijf mensen. U werd bewusteloos geslagen. Toen u bij bewustzijn kwam was u bij uw oom in Charkhai, op vijftienzeventig kilometer van uw thuis. Daar dook u voor vier maanden onder. Uw oom regelde een reisagent om het land te verlaten. Na die vier maanden werd u naar het huis van de reisagent in Moulavibazar gebracht. Daar verbleef u vijf maanden. In die periode kwam u niet buiten. Na drie pogingen kon u op 16 oktober 2010 eindelijk het land verlaten. U werd naar Dhaka gebracht en op 17 oktober 2010 stak u de grens over met India in een vrachtwagen. Daarna werd u met een bestelbus naar New Delhi gebracht. Daar kwam u aan op 18 oktober 2010. U verbleef één maand in New Delhi. Op 22 december 2010 werd u meegenomen in een bestelwagen naar Teheran. Op 24 december 2010 kwam u daar aan. U verbleef daar één maand. Op 26 januari 2011 trok u van Iran naar Turkije. U verbleef eerst drie dagen in een huis nabij de grens in Turkije en daarna reisde u door naar Istanboel. U kwam daar aan op 4 februari 2011. U verbleef één maand in Istanboel. Op 6 maart 2011 werd u, na een tocht met een vrachtwagen en een bestelbus, op een boot gezet. Daarna trok u voor twee weken door de wildernis. Daarna nam u opnieuw een boot en bij aankomst verbleef u vier of vijf dagen in een huis. U weet niet in welk land. Daarna nam u een taxi naar Frankrijk. Dat was op 11 april 2011. U verbleef zes of zeven dagen in Frankrijk. Vanuit Frankrijk werd u op 18 april 2011 naar België gestuurd met een taxi. Op 19 april 2011 kwam u aan in België en op diezelfde dag vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, rechtszaakdocumenten met vertaling, een krantenartikel met betrekking tot uw problemen en rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Bangladesh.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van een valse rechtszaak die tegen u werd ingediend omdat u zich niet wou aansluiten bij de Awami League. Ten eerste, hebt u geen kennis over de rechtszaak die, volgens uw verklaringen, tegen u is ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U weet niet naar welke rechtbank de klacht van de politie werd doorgestuurd, u weet niet of de rechtszaak getransfereerd werd naar een andere rechtbank of een ander niveau, u weet niet wie de klacht heeft ingediend tegen u, u weet niet wie verantwoordelijk is voor de behandeling van uw rechtszaak, u weet niet in welke fase de rechtszaak zich op dit moment bevindt, u weet niet of er al een uitspraak tegen u is, u weet niet wie de andere verdachten zijn in de zaak en u weet niets over de recente ontwikkelingen in de rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het is begrijpelijk, gezien uw leeftijd en uw achtergrond, dat u niet alle details kent van de rechtszaak, maar het is merkwaardig dat u helemaal niets weet over de recente ontwikkelingen in de zaak. U weet niet eens of er al een uitspraak is over uw lot, hetgeen immers wél belangrijk is het kader van uw asielaanvraag. Als u hiervan niet op de hoogte bent zou het hypothetisch kunnen dat u ondertussen vrijgesproken bent. Het feit dat u zich hier niet over informeert ondermijnt uw vrees. U verklaart dat u zich nooit informeerde over de zaak omdat uw oom zich bekommerde om de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), omdat u weinig interesse had in de zaak en omdat u weinig ervaring hebt met juridische zaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is opnieuw begrijpelijk, gezien uw leeftijd, dat u niet honderd procent op de hoogte bent van de rechtszaak, maar niets hield u tegen om u nadien te informeren om op de hoogte te zijn van de stand van zaken. Het is merkwaardig dat u niet persoonlijk op de hoogte wilt blijven over de enige reden waarom u Bangladesh diende te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U legt juridische documenten neer ter staving van uw relaas (groene map, punt 2). Dit zijn officiële documenten die zouden zijn uitgegeven door de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is merkwaardig dat deze officiële documenten een leeftijd van achttien jaar vermelden achter uw naam. U was namelijk veertien jaar oud op het moment van de feiten. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat diegene die de klacht indiende, verklaard heeft dat u achttien was omdat tegen mensen onder de achttien geen zaak kan worden opgestart (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit is weinig geloofwaardig. Immers betreffen de door u voorgelegde documenten een weergave van de juridische documenten zoals die bij de rechtbank bekend zijn. Het is belangrijk dat officiële juridische documenten qua inhoud en qua vorm steeds foutloos zijn. De advocaat van de verdediging kan steeds de gecertificeerde kopie opvragen van juridische stukken en zal deze stukken grondig bestuderen om fouten op te sporen (blauwe map, punt 1). De advocaat kan deze fouten gebruiken in zijn verdediging of bij een hoger beroep. Het is dan ook ongeloofwaardig dat een officieel juridisch document uw leeftijd verkeerd of fout zou optekenen. Immers dienen de persoonsgegevens in deze juridische stukken overeen te komen met

de persoonsgegevens zoals die staan vermeld op uw geboorteakte. Bovendien staat in een ander document dat u voorlegt, het krantenartikel, ook de leeftijd van achttien jaar vermeld (groene map, punt 3). Een krantenartikel is niet gebaseerd op een klacht van een persoon, maar op journalistiek onderzoek. Het is weinig geloofwaardig dat in beide documenten uw leeftijd verkeerd wordt weergegeven. Dit doet vermoeden dat de juridische documenten en het artikel dat u voorlegt ofwel niet over uw persoon gaan, ofwel vals zijn. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat valse of vervalste documenten gemakkelijk beschikbaar zijn in Bangladesh (blauwe map, punt 2).

Ten tweede, slaagt u er niet in om uw identiteit te bewijzen. Zoals hierboven vermeld, is er een discrepantie tussen de documenten die u voorlegt en uw verklaringen. De documenten stellen dat u achttien was op het moment van de feiten, terwijl uzelf verklaart dat u toen veertien was. U legt uw geboorteakte voor om uw identiteit of uw leeftijd aan te tonen, maar dit is slechts een kopie. Een kopie heeft weinig waarde als identiteitsdocument en er is geen enkele reden waarom u geen origineel kan voorleggen. Bovendien zijn de gegevens op de geboorteakte tegenstrijdig met u verklaringen. U verklaart dat u de geboorteakte al bij had toen u Bangladesh verliet en dat die geboorteakte al in uw rugzak zat toen u bewusteloos geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en p. 17). Nochtans staat op dit document vermeld dat het werd uitgegeven op 28 maart 2011 (groen map, punt 1). Volgens uw verklaringen was u op 28 maart 2011 op weg van Bangladesh naar België en zat u ergens in de wildernis of in een boot tussen Turkije en Frankrijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, kan u enkel stellen dat u van niets weet en dat uw reisagent daarvoor gezorgd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat de geboorteakte al in uw rugzak stak toen u bewusteloos geslagen werd. De optelsom van deze elementen wijst erop dat u informatie achterhoudt over uw identiteit en zorgt ervoor dat het CGVS geen zicht heeft op uw identiteit.

Ten derde, zijn uw verklaringen over wat er gebeurde na uw problemen vaag en weinig geloofwaardig. U verklaart dat u, de avond nadat u het nieuws vernam dat er een rechtzaak tegen u was opgestart, de wildernis in trok om daar de nacht door te brengen uit angst (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 9). Meteen daarna verklaart u dat u de dag erna samen met uw vader ging werken (graafwerken uitvoeren) en naar de moskee ging voor een feest (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Het is merkwaardig dat u de ene nacht zoveel angst vertoont dat u in de wildernis slaapt en de dag erna zomaar het normale leven oppakt en samen met uw vader gaat werken en naar een publieke plaats zoals de moskee gaat. Dit is niet logisch en ondermijnt uw vrees. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, kan u enkel stellen dat de moskee dicht bij uw thuis is (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dit argument houdt geen steek. Iemand die 's nachts in de wildernis slaapt uit angst voor de politie gaat de dag erna niet uit werken en naar de moskee. Over wat er daarna gebeurde weet u enkel te vertellen dat u in elkaar geslagen werd en dat u bij bewustzijn kwam bij uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet niet wanneer u bij bewustzijn kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), u weet niet wie u in elkaar geslagen heeft, u weet niet wat er daarna gebeurde, u weet niet hoe u bij uw oom terecht gekomen bent, u weet niet wie u naar uw oom bracht en u weet niet hoe men wist waar uw oom woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U verklaart dat u dit nooit gevraagd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is merkwaardig en weinig geloofwaardig dat u dergelijke zaken niet weet en daar ook niet achter gevraagd hebt, zeker gezien deze feiten in verband staan met de redenen waarom u Bangladesh verliet. U verklaart dat u na uw problemen eerst vier maanden bij uw oom en daarna vijf maanden bij uw reisagent ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ondanks dat dit in totaal negen maanden is, slaagt u er niet in om over deze periode een anekdote of een verhaal te vertellen of details te geven over uw verblijf op deze twee plaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en p. 15). U verklaart dat u zich niets speciaal herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Het is begrijpelijk dat u minder meemaakt indien u ganse dagen binnen zit, maar indien u ergens vier of vijf maanden verblijft moet u toch in staat zijn om wat meer details te kunnen vertellen over deze periode. Het is ook merkwaardig dat u niet weet of uw oom ooit stappen ondernomen heeft om uw onschuld te bewijzen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart dat u geen advocaat kon aannemen omdat men u zocht. Dit argument houdt geen steek, een verdachte in een rechtzaak heeft ook recht op een advocaat. Het is hoe dan ook weinig geloofwaardig dat u uw onschuld niet hebt proberen te bewijzen. U bent onschuldig, u had nooit eerder problemen met de politie of autoriteiten en u was niet meer aanwezig toen de zware gevechten uitbraken tijdens de wedstrijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Op basis van bovenstaande bevindingen stelt het CGVS vast dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. Uw jonge leeftijd doet niets af aan deze beslissing, immers is de beslissing niet enkel gebaseerd op uw beperkte kennis, maar zijn er ook tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en uw documenten en ongeloofwaardigheden in uw relaas zelf. U hebt, bijgevolg, het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Er kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging

zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van het recht van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker betoogt het volgende:

“- Schending van het art. 48/3 en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet; - Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — schending van de materiële motiveringsverplichting; - Schending van het recht van verdediging; - Schending van de zorgvuldigheidsverplichting. 4.1. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal. 4.2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omwille van de volgende vaststellingen met name dat: - Geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat er een rechtszaak aangespannen zou zijn tegen verzoeker omdat hij zich niet wou aansluiten bij de AL; - Het enerzijds wel begrijpelijk is dat verzoeker de (gelet op zijn leeftijd en zijn achtergrond) niet alle details kent van de rechtszaak, maar het anderzijds toch “merkwaardig” is dat hij helemaal niets zou weten over de recente ontwikkelingen in die zaak; - Het eveneens “merkwaardig” zou zijn dat de identiteitsdocumenten van verzoeker een leeftijd van 18 jaar vermelden, terwijl hij slechts 14 jaar oud was ten tijde van de feiten. Het zou dan ook “ongeloofwaardig” zijn dat de leeftijd van verzoeker in een officieel juridisch document fout zou zijn opgetekend; - Verzoeker er niet in slaagt om zijn identiteit te bewijzen; - Het eveneens ‘ongeloofwaardig’ is dat verzoeker zijn onschuld niet heeft proberen bewijzen - Verzoeker wel onder het Verdrag van de rechten van het kind dd. 20/11/1989 valt. Verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing. 5 4.2.1. Uit diverse andere dossiers en recente Informatie blijkt immers dat de Commissaris-generaal go de hoogte is (of alleszins dient te zijn) van het feit dat het conflict in Bangladesh opnieuw aan het oplaaien is en er no steeds ernstige schendingen van de mensenrechten voorkomen en dit feit bovendien ook erkent. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verwerende partij ook nog eens erkent dat de verzoeker niet perfect op de hoogte kan zijn van alle ontwikkelingen in zijn land en alle details van zijn rechtszaak. gelet go zijn jeugdige leeftijd en zijn achtergrond. Het is dan ook een loutere veronderstelling dat de verzoeker geen problemen riskeert bij een mogelijke terugkeer (enkel) omdat ‘het merkwaardig zou zijn dat hij helemaal niets zou weten over de recente ontwikkelingen in die zaak’. Voor zover de verzoeker kan vaststellen is dit een algemene veronderstelling en een eigen gevolgtrekking van verwerende partij, waarbij allerminst duidelijk is op wat het gebaseerd is. Gelet op de nieuwe informatie die over Bangladesh beschikbaar is, is het immers helemaal niet onmogelijk dat de verzoeker problemen ondervond heeft omwille van de door hem geschetste levensomstandigheden of dat hij (opnieuw) zal ondervinden bij een mogelijk terugkeer. Verzoeker verwijst hiervoor ondermeer naar de volgende artikels en rapporten: 1. “Phulbari Coal Project threatens fundamental human rights” dd. 02.03.2012 “UN experts warn that hundreds of thousands of Bangladesh people will be affected Taking coordinated action to avert a humanitarian and environmental disaster, seven United Nations Special Rapporteurs have called for an immediate halt to plans for a vast open-pit coalmine in northwest Bangladesh. The Phulbari Coal Project would displace hundreds of thousands of people, including entire villages of vulnerable indigenous people, and pose “an immediate threat to safety and standards of living,” the UN’s independent human rights experts warn in a press release. The Phulbari Coal Project is backed by a London-based company, Global Coal Management Resources. While the project may be enticing to developers, the UN release cautions, “for many Bangladeshis the wholesale environmental degradation of the Phulbari region will exacerbate food insecurity, poverty and vulnerability to climate events for generations to come.” The project threatens access to safe drinking water for 220,000 people, the UN experts note, and would destroy a fertile agricultural region “that supports the entire country’s food needs.” This unusual coordinated action comes just as Bangladesh is formulating a new national

coal policy, which has been impeded by controversy over whether It should institute a ban on open-pit mining - a measure which proponents deem essential due to Bangladesh's extremely high population densities and the scale of displacement that would result if open-pit mining is permitted. Calling upon the government of Bangladesh to ensure that the country's mining policy includes robust safeguards for human rights, the UN statement notes that the government's goals of reducing poverty are far more likely to be achieved when human rights principles and obligations are incorporated in the national development strategy. Bank Information Center took an early supporting role in opposing the Phulbari Coal Project, partnering with International Accountability Project to call upon the Asian Development Bank to disinvest in the project. The ADB was slated to approve a US\$100 million loan and US\$200 million political risk guarantee for the project on June 3, 2008. However, following targeted advocacy, the director of the ADB's Private Sector Operations Department, Robert Bestani, notified the Bank's Board of Directors that he was pulling financing for the project from the Bank's funding pipeline in March of 2008. This coordinated action by the UN's independent human rights experts comes after IAP submitted an urgent appeal to ten Special Rapporteurs in September 2011, to ensure that the United Nations was aware of the 6 severity and magnitude of the human rights violations and risks associated with the project. For further information please see the Phulbari Project pages at BIC and IAP. (zie: <http://www.bicusa.org/en/Article.12604.aspx>) 2. 'Bangladesh: country summary January 2012' "The Awami League government failed to use its significant parliamentary mandate in 2011 to push through policies to ensure strong protections of human rights. Instead of prosecuting members of the Rapid Action Battalion (RAB), who engage in extrajudicial killings, the home minister chose to deny that such violations occur, even in cases where internal ministry investigations found evidence of wrongdoing. The practice of disguising extrajudicial killings as "crossfire" killings seeped from the RAB into other law enforcement institutions, particularly the police. 'Despite strong evidence that security forces were continuing to arbitrarily arrest people, often torturing and then killing them in custody, the home minister refused to acknowledge the need for accountability". 3. "BANGLADESH COUNTRY OF ORIGIN INFORMATION (COI) REPORT dd. 23.12.2011" 4. "BANGLADESH" (Wikipedia dd. 25.07.2011). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient dan ook te worden verzocht na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om hierover bijkomend onderzoek te verrichten gezien de kwetsieuze lacune in de bestreden beslissing. 4.2.2. Overwegende dat het UNHCR bovendien in verband met de bewijsproblematiek het volgende stelt in de Guide des Procédures et Critères: « 196. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent. 197. Ainsi, les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu des difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant, cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations qui ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur. » 7 Er dient derhalve voorzichtig te worden omgesprongen met de toepassing van het principe dat de bewijslast van de vervolgingsvrees op de kandidaat-vluchteling rust. Het UNHCR stelt immers dat de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd. In casu dient vastgesteld te worden dat de redenen die verwerende partij aanhaalt om verzoeker af te wijzen afbreuk doen aan bovenvermeld principe en derhalve niet in overweging dienen genomen te worden. Er is immers geen enkele reden om aan te nemen dat de door verzoeker neergelegde documenten niet overtuigend zouden zijn, nu zij duidelijk het relaas van verzoeker en zijn identiteit bewijzen. 4.2.3. Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève waarnaar art. 48/3 Vreemdelingenwet verwijst, een vluchteling "elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren". Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat. Dat in dezen zeer nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6

mei1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt: "De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker in geroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een degelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven. De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. De beoordeling van de gegrondheid houdt ook een oordeel in over de bestaande situatie in het land van herkomst. Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, moeten uitmaken of (het risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan. Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging. De bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn." 8 Dat de verzoeker aan de hand van hetgeen hij vertelde wel degelijk aantoonde dat er vervolgingsproblemen bestaan in zijn hoofde. a) Het wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trouwens niet ernstig betwist dat kandidaat-vluchtelingen uit Bangladesh een statuut van bescherming als vluchteling kunnen krijgen. In casu wordt bovendien bewezen dat de problemen in de regio nog verre van afgelopen (zie hoger. pt. 4.2.1) waardoor de huidige situatie in Bangladesh steeds onveiliger wordt. b) Aangezien verwerende partij hier helemaal geen onderzoek naar gevoerd heeft, staat het in casu vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden is, daar waar de bestreden beslissing (ook) kennelijk geen individuele beoordeling maakt op basis van het relaas van de verzoeker in het kader van de objectief gekende achtergrondinformatie over Bangladesh. De bewering van de Commissaris-generaal is dan ook gebaseerd op een veronderstelling die niet objectief gestaafd is in het kader van de werkelijke situatie in de regio. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

4.2.4. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de situatie in Bangladesh ten slotte te rooskleurig tracht voor te stellen en ten onrechte stelt dat er zich geen bescherming opdringt. Derhalve dient de beslissing minstens vernietigd te worden en dient aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de opdracht gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren met betrekking tot werkelijke situatie in Bangladesh. De bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig gemotiveerd."

2.3. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de asielstatus heeft geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal dat er een rechtszaak tegen hem zou zijn ingesteld, dat hij er niet geslaagd is zijn identiteit te bewijzen en dat zijn verklaringen over wat er gebeurde na zijn problemen weinig geloofwaardig zijn.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker navolgende motivering in de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardig bevinden van zijn verklaringen over wat er gebeurde na zijn problemen, ongemoeid laat: *“Ten derde, zijn uw verklaringen over wat er gebeurde na uw problemen vaag en weinig geloofwaardig. U verklaart dat u, de avond nadat u het nieuws vernam dat er een rechtszaak tegen u was opgestart, de wildernis in trok om daar de nacht door te brengen uit angst (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 9). Meteen daarna verklaart u dat u de dag erna samen met uw vader ging werken (graafwerken uitvoeren) en naar de moskee ging voor een feest (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Het is merkwaardig dat u de ene nacht zoveel angst vertoont dat u in de wildernis slaapt en de dag erna zomaar het normale leven oppakt en samen met uw vader gaat werken en naar een publieke plaats zoals de moskee gaat. Dit is niet logisch en ondermijnt uw vrees. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, kan u enkel stellen dat de moskee dicht bij uw thuis is (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dit argument houdt geen steek. Iemand die 's nachts in de wildernis slaapt uit angst voor de politie gaat de dag erna niet uit werken en naar de moskee. Over wat er daarna gebeurde weet u enkel te vertellen dat u in elkaar geslagen werd en dat u bij bewustzijn kwam bij uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet niet wanneer u bij bewustzijn kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), u weet niet wie u in elkaar geslagen heeft, u weet niet wat er daarna gebeurde, u weet niet hoe u bij uw oom terecht gekomen bent, u weet niet wie u naar uw oom bracht en u weet niet hoe men wist waar uw oom woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U verklaart dat u dit nooit gevraagd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is merkwaardig en weinig geloofwaardig dat u dergelijke zaken niet weet en daar ook niet achter gevraagd hebt, zeker gezien deze feiten in verband staan met de redenen waarom u Bangladesh verliet. U verklaart dat u na uw problemen eerst vier maanden bij uw oom en daarna vijf maanden bij uw reisagent ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ondanks dat dit in totaal negen maanden is, slaagt u er niet in om over deze periode een anekdote of een verhaal te vertellen of details*

te geven over uw verblijf op deze twee plaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en p. 15). U verklaart dat u zich niets speciaal herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Het is begrijpelijk dat u minder meemaakt indien u ganse dagen binnen zit, maar indien u ergens vier of vijf maanden verblijft moet u toch in staat zijn om wat meer details te kunnen vertellen over deze periode. Het is ook merkwaardig dat u niet weet of uw oom ooit stappen ondernomen heeft om uw onschuld te bewijzen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart dat u geen advocaat kon aannemen omdat men u zoekt. Dit argument houdt geen steek, een verdachte in een rechtzaak heeft ook recht op een advocaat. Het is hoe dan ook weinig geloofwaardig dat u uw onschuld niet hebt proberen te bewijzen. U bent onschuldig, u had nooit eerder problemen met de politie of autoriteiten en u was niet meer aanwezig toen de zware gevechten uitbraken tijdens de wedstrijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).” Deze motivering wordt als vaststaand beschouwd.

2.7. Verzoeker verwijst enerzijds naar de algemene situatie in Bangladesh. Om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dient de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk te maken. Verzoeker toont niet aan dat er enig verband is tussen zijn persoon en de algemene toestand in Bangladesh. Door de inhoud van de artikelen waarnaar hij verwijst niet te betrekken op zijn situatie komt hij in deze niet tegemoet aan de bewijslast die thans op hem rust.

2.8. In zoverre verzoeker door zijn verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR eveneens de schending hieromtrent aanvoert merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.9. Daarnaast voert verzoeker aan dat er helemaal geen onderzoek is gevoerd en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De Raad oordeelt dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing, in tegendeel. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering. Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoekers asielrelaas individueel en grondig werd onderzocht, en dus geenszins louter zou steunen op algemene veronderstellingen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Immers stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn bewering dat hij Bangladesh diende te verlaten omdat tegen hem een valse rechtszaak was ingediend omdat hij zich niet wilde aansluiten bij de Awami League, niet geloofwaardig is, zet de commissaris-generaal de elementen uit verzoekers verklaringen uiteen waardoor zijn relaas in twijfel wordt gebracht, motiveert de commissaris-generaal waarom geen geloof kan worden gehecht aan de echtheid van de documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegt en waarom aan zijn identiteit wordt getwijfeld en stelt de commissaris-generaal tenslotte dat de jeugdige leeftijd van verzoeker niets afdoet aan het ongeloofwaardig bevinden van het relaas omdat de beslissing niet enkel gesteund is op de beperkte kennis van verzoeker, maar tevens op de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de voorgelegde documenten alsook de ongeloofwaardigheden in het relaas zelf. De commissaris-generaal oordeelde op grond van een terdege onderbouwde redenering en op een individuele wijze dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of op de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad ziet ook niet in waarom er sprake zou zijn van een lacune in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag blijkt immers omstandig dat de commissaris-generaal alle elementen die verzoeker heeft aangebracht in overweging heeft genomen bij het nemen van zijn beslissing.

2.10. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat verzoeker niet perfect op de hoogte kan zijn van alle ontwikkelingen in zijn land en alle details van zijn rechtszaak, omwille van zijn jeugdige leeftijd en achtergrond, waardoor het dan ook een loutere veronderstelling zou zijn dat verzoeker geen problemen riskeert bij mogelijke terugkeer, wijst de Raad erop dat dit een foutieve gevolgtrekking is. Bij het beoordelen van verzoekers asielrelaas heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker. De verwerende partij stelt immers dat het niet abnormaal is dat iemand van die leeftijd niet alle juridische details weet van de rechtsprocedure. De jeugdige leeftijd van verzoeker, verklaart evenwel niet waarom verzoeker helemaal niets weet over de

ontwikkelingen in de rechtszaak die tegen hem zou ingespannen zijn. Verder geeft verzoeker geen enkele plausibele verklaring voor het feit dat hij zich nadien nooit heeft geïnformeerd over de ontwikkelingen inzake de rechtszaak. Men kan immers van een asielzoeker verwachten dat hij minstens op de hoogte wil blijven van de (enige) reden waarom hij zijn land is ontvlucht. Verzoeker slaagt er met zijn betoog geenszins in de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid hieromtrent te ontcrachten. Zoals eerder gesteld, blijft verzoeker bovendien in gebreke om enig verweer te voeren tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake de gebeurtenissen nadat hij vernam dat er een rechtszaak tegen hem was ingespannen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om zijn algehele geloofwaardigheid te herstellen.

2.11. Vervolgens stelt verzoeker dat de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd en dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de door hem neergelegde documenten niet overtuigend zouden zijn, nu zij duidelijk het relaas van verzoeker en zijn identiteit bewijzen. De Raad wijst er evenwel op dat om enige bewijskracht aan een document te ontlenuen, dit dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden. Zoals hierboven werd vastgesteld slaagt verzoeker met zijn algemene beschouwingen er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien wordt in de bestreden beslissing heel specifiek gemotiveerd waarom de verwerende partij geen geloof hecht aan de door verzoeker aangebrachte documenten. Het "*Birth Certificate*", waarvan verzoeker ter zitting het origineel neerlegt, bevat immers gegevens die tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen, namelijk zijn leeftijd en de uitgifte van de akte. Het document werd immers uitgegeven op 28 maart 2011, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor heeft verklaard dat hij op dat moment Bangladesh reeds had verlaten in het bezit van zijn geboortakte (gehoorverslag CGVS, pagina 17). Verzoeker slaagt er ook nu niet in om een plausibele verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid en afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er op dat men redelijkerwijs van een asielzoeker kan verwachten dat hij aangaande de documenten die hij zelf neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag, geloofwaardige en correcte verklaringen aflegt. Het gegeven dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met de inhoud van het voormelde document is op zich een element dat zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

2.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.13. De Raad wijst er tenslotte op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 12 januari 2007, nr. 166.615; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.14. Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in

het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER